

Svar (8/8 85):

Industriministeren (Stetter):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til, at landsbevillingsnævnet har underkendt en kommunalbestyrelses enige afslag på to grillbarers ansøgning om alkoholbevilling. Spørgeren finder, at når en enig kommunalbestyrelse i sit afslag på en ansøgning om alkoholbevilling tager samfundsmæssige, ædruelighedsmæssige og dermed sammenhængende hensyn, kan det ikke være rimeligt, at et centralt landsbevillingsnævn kan underkende en sådan afgørelse.

Ved meddelelse af alkoholbevilling skal efter restaurationslovens § 14, stk. 3, iagttages samfundsmæssige, ædruelighedsmæssige og dermed sammenhængende hensyn. Dette er nærmere uddybet i ministeriets cirkulære af 26. april 1978. Bestemmelserne i cirkulæret er i overensstemmelse med bemærkningerne til forslaget om ændring af restaurationsloven, som blev behandlet af folketinget i folketingsåret 1977-78. Disse bestemmelser om betingelserne for, at der kan gives alkoholbevilling, gælder såvel for det lokale bevillingsnævn og kommunalbestyrelsen som for landsbevillingsnævnet.

Det er ikke ualmindeligt, at en ankeinstans har en anden forståelse af lovbestemmelserne end den myndighed, hvis afgørelse er påklaget. Dette sker således i vidt omfang ved appel af domme. Spørgsmålet om landsbevillingsnævnets kompetence blev indgående drøftet under folketingsbehandlingen i 1977-78, og flertallet fandt, at en ankeinstans omfattende hele landet var nødvendig for at sikre en vis ensartethed i de lokale afgørelser. Om landsbevillingsnævnets sammensætning kan jeg oplyse, at det består af fem medlemmer, hvoraf to repræsenterer kommunerne, og to er uafhængige af kommunale interesser og af erhvervsinteresser, der berøres af restaurationsloven.

Landsbevillingsnævnets afgørelser er af juridisk karakter og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, og jeg har ikke nogen mulighed for at øve indflydelse på nævnets afgørelser og kan derfor heller ikke udtale mig om konkrete sager. Jeg kan dog om de to konkrete afgørelser oplyse, at de blev truffet af et enig landsbevillingsnævn, og at bevillingerne blev givet som gæl-

dende for kun to år og begrænset til servering af øl i skatteklasse I og bordvine.

Angående hensynet til børn og unge henleder jeg opmærksomheden på, at det er forbudt at servere stærke drikke for personer, der ikke er fyldt 18 år, jfr. restaurationslovens § 29.

Hvad angår spørgsmålet om en stramning af lovgivningen om nævnets virksomhed, kan jeg oplyse, at de siden lovændringen i 1978 indvundne erfaringer vedrørende landsbevillingsnævnets virke ikke giver mig grundlag for at tage noget initiativ til at søge restaurationsloven ændret.

Spm. nr. S 1522

Til *ministeren for skatter og afgifter* (1/8 85) af:

Tinning (VS):

»Kan ministeren oplyse den nærmere baggrund for, at han imødekom begæringen om ydelse af kulbrintefradrag for Dan-F-projektet efter dispensationsbestemmelsen i kulbrinteskattelovens § 17, stk. 4?«

Begrundelse

Kulbrintefradraget medfører groft sagt, at investeringer i et olie- eller gasfelt kan fratrækkes to og en halv gang.

Dette gælder dog kun, indtil feltet hviler i sig selv. Derefter giver nye investeringer ikke anledning til ydelse af kulbrintefradrag.

Der findes dog en dispensationsbestemmelse. Da forslaget til kulbrinteskattelov blev fremsat i begyndelsen af 1982, var det helt overladt til ligningsrådet at administrere denne dispensationsbestemmelse. Dette blev dog ændret under udvalgsbehandlingen (stort set den eneste væsentlige ændring, der fandt sted mellem første- og andenbehandlingen). Resultatet blev, at ministeren for skatter og afgifter efter forhandling med energiministeren kan give dispensation, ». . . når hensynet til en forsvarlig og hensigtsmæssig indvinding taler herfor«.

Dispensationsbestemmelsen er kun blevet brugt én gang – nemlig den eneste gang DUC har bedt om at få den anvendt.

Ministerens velvilje betød umiddelbart et ekstra fradrag til DUC på 10 mia kr. for en investering på 4 mia kr.